

Месечни извештај

Хуманитарна
Организација
СРБИ ЗА СРБЕ
Јануар, 2011
www.srbizasrbe.org
Извештај бр. 1

Писмо донаторима

Поштовани донатори, чланови и пријатељи,

Као што је јануар календарски био богат Православним празницима исто тако су биле богате и разноврсне активности наше организације. Велике акције су спроведене у дело. Ставили смо прегршт осмеха на лица српске деце и њихових родитеља и надамо се прокрчили им барем делимично пут ка светлијој будућности. Изузетно разноврсна и квалитетна помоћ дошла је до оних којима је и намњена усклађеним радом чланова и пријатеља организације.

Активности у јануару смо спровели у Републици Српској, Србији, Херцеговини и на светој српској земљи Косову и Метохији. Испоручена помоћ најразноврснија и финансијски најобимнија до сад у историји организације. Помоћ у храни, одећи, обући, преко најосновнијих уређаја беле технике, до домаћих животиња и новог трактора. Око 19.000 € утрошено на акције за први месец у години свакако треба да делују охрабрујуће на све нас. Као награда за свав труд, месечне донације за јануар су достигле суму од 3.500 €.

Акције смо започели правно/административном помоћи породици Ђодо из Републике Српске у прикупљању документације за оставински поступак, како би што пре успели да обезбеде себи кров над главом. Након тога уз помоћ пријатеља из студенчке организације „Осмех на дар“ уручена су помогала малој Дарији Антонић из Звечана која болује церебралне парализе, и која ће јој надамо се уз Божију помоћ омогућити да кроз вежбу савлада опаку болест.

Након прославе рођења Господа нашега Исуса Христа одлазимо у посету најсветијем делу наше отаџбине и нашој браћи и сестрама на Косову и Метохији. У већ традиционалној Божићној акцији на Косову и Метохији обилазимо укупно 11 породица и испоручујемо помоћ у висини од преко пет хиљада евра. У исто време наши представници из Републике Српске и Швајцарске спроводе мини акцију помоћи

породицама у Приједору и у општини Лопаре. Породицу Марјановић помажемо обећаним алатом за сечу дрва, док породицу Ђетковић помажемо куповином једне краве.

Већ наредног викенда посећујемо породицу Екмечић и званично приводимо велику акцију куповине трактора у сарадњи са Министарством шумарства и водопривреде Републике Српске крају. Изузетна помоћ која је испоручена на велику радост свих нас је иначе и прва на подручју Херцеговине.

Паралелно са испоруком трактора, наши представници обилазе породице Милић, Љиљак и Милутиновић из северне српске покрајне Војводине. Са породицом Милић се по први пут упознајемо док су друге две породице већ пар година у редовном програму наше помоћи. Милићима у посету носимо основне животне намирнице док за породицу Љиљак обезбеђујемо значајну донацију у виду стеоне краве која ће у многоме допринети комплетном економском осамостаљивању те породице.

Породицу Милутиновић смо помогли такође набавком основних животних намирница са договором око конкретније помоћи која би требало да уследи у наредном периоду.

Представници наше организације из Аустрије организовали су малу презентацију рада СЗС на Светосавској академији која је традиционално одржана у Бечу. Такође, искоришћена је прилика да се настави са продајом мајици "Обилића" и прикупљањем средстава за планиране акције.

Успешан почетак 2011. године у сваком погледу треба да радује све нас, јер се надамо да ће цела година бити као по оној народној „По јутру се дан познаје“. Настављамо из месеца у месец уз подршку Вас донатора још одлучније, са жељом и надом да у што краћем временском року трајно обезбедимо велики број српских породица широм Балкана.

*С поштовањем,
Скупштина организације*

Нова помоћ за Михиће у РС

Извештај: Добрина Кусмук, Република Српска

Дugo смо правили планове за мале Михиће како да им дугорочно помогнемо да свако мало не гледају ко ће им купити хране за одређени период. Нажалост, једноставно нема начина да Марина може на било који начин дјеци зарадити који динар. Покушавали смо у координацији са Центром за социјални рад да сmisлимо како би макар могла узгајати неке животиње али они немају простора/земље за то и на крају смо се помирили са чињеницом да док се отац не врати, ми не можемо никако помоћи осим да их са времена на вријеме „нахранимо“.

За ову акцију смо потрошили 346 КМ. Акцији су нам се придружили наши пријатељи (донатори акције за породицу Крунић) К. Боривоје и К. Слободан као и њихов пријатељ П. Младен који су се понудили да дио акције сами обаве. Пошто су на себе преузели куповину већег дјела намирница (брашно, шећер, сол, уље итд...) и пошто су дарежљиво купили већу количину ми

смо се могли посветити разноврснијој набавци. Такодје захваљујући њима тројици, могли смо купити Милени зимску јакну а малом Срђану панталоне. Дио новца који нам је остао смо оставили Марини да плати дуг за воду, дуг у продавници и да купи дјеци јелку коју они нису имали (одмах су отрчали по њу). Марина ће моћи издржати са свим до Васкрса и наше евентуално слиједеће помоћи.

Дјеца су била кући осим Бењамина који се враћа из школе у 8 сати. Сви су завршили прво полугодиште врло добрым осим мале Николине која је одличан ћак и како сама каже има „само петице“. Веселији су и спремнији за причу него до сада. Невен ми је показао све своје медаље које је освојио на такмичењима у џудо-у. Милена је ишла са мном у куповину и водила рачуна о потребама своје мале породице. Сви су више него захвални, сртни су што ће ове празнике дочекати како треба и као и већина а не у оскудици жељни свега. Захваљујемо донаторима што су нам омогућили да и ову акцију успешно завршимо и још дјеце обрадујемо.

Корак по корак до свог крова

Породица Ђодо у привременом смештају

Крајем 2008. године је Хуманитарна организација „Срби за Србе“ из Републике Српске успјела обезбједити самохраној мајци Ранки Ђодо са троје дјете, пристојан смештај и велику помоћ у намјештају, гардероби, дрвима итд... Захваљујући пријатељима наше Организације и државним службама Републике Српске смо тада успјели обезбједити Милици (15 година), Марку и Милошу (12 година) најнеопходније што је сваком дјетету потребно.

Пошто Министарство за изbjегla и расељena лица још уvјek pлаћa кириju за stan u kojima живe, Ranка успjeva da sa пензијom обезbjедi своjoj dјeци neopходno takо да osim savjeta i neke „administrativne“ pomоhi nismo imali potrebe da organizujemo akcije za njih.

Како је криза погодила читав регион тако није мимоишla ни Републику Српску па је оправдан страх Ђода да би могao доћi dan da Министарство остане без средставa коjima садa располажe за смештај izbjeglih i расељenih лица. Мimo тогa њihov страх јe појачala чињеница da јe Општина средства koja јe Министарство за борачka pитањa намјенило њima za stalni смештај преусmјерила другoj porodiци i takо их ostavila bez обeћanog krova nad главom.

Ранка је са супругом побјегла у рату из Федерације (Околина Сарајева). Сва имовина предака која је остала је још увијек на покојном свекру. Кућa је сада само једна руина. Из читавог њиховог стањa јe више него јасно da ако Ranка хоћe да riјeши stambeno pitaњe svojoj dјeци mora pokusati da proda јednu ili dviјe parcеле i sa tim novcem da popravi staru kућu ili da kupi нешто u Републици Српској.

U покушајu да трајno pomognemo Miliци i њenoj braћi mi smo pokrenuli i uspјesno завршили mukotrpni posao prikupљањa neopходne dokumentacije za ostaninski postupak gdje ћe свa imovina preći na dјeци koji se sa tetkom vode kao једини наслијednici iza dјeda.

Na posјedovne листове и земљишno knjižne izvadke smo потрошили 119 KM. Rочиште је одржano a rješenja чekamo па ако буде срећe можда им успијemo ove godine finalizirati trajni смештај којi ћe konacno biti њihov. Riјešavaјuћi тaj veliki problem bismo mogli препустiti Miliци briгу o мајci i braћi jer она već uveliko vodi racuna o њima iako je i самa још dijete. Тако bi породица Ђодо била јedna među prvima koje smo помогли u tешkim momentima a koja јe uz нас, успјela „statili“ na svoje noge.

СЗС поново у Приједору

У првој недељи након Божића представници хуманитарне организације Срби за Србе из Швајцарске Душан Ђаковић и Републике Српске Добрине Кусмук спровели су три велике акције у Српској и тако покушали да улепшају празнике бар некој од многобројних породица које живе на ивици егзистенције. Првога дана посете Републици Српској наша дестинација била је Приједор, а да би се у «љутој крајини» осећали као код своје куће као и увек побринули су се наши пријатељи из кафића «Камењара», наша база и место одакле су се развијали даљи планови!

Након краће паузе и дружења са нашим великим пријатељима из Приједора крећемо у акцију код породице Маријановић. Породица броји 11 чланова и то: отац Драшко, мајка Мира и деца Драгана (18), Сузана (15), Маринко (13), Желька (11), Јелена (10), Драган (9), Желько (7), Предраг (4) и најмлађа Светлана која има свега 8 месеци.

Након што смо се исчеститали и испоздрављали решили смо да прво обрадујемо најстаријег и најмлађег члана домаћинства, оца Драшку коме смо купили моторну тестеру «Хускварна 435» како би могао да обезбеди бар по неку дневницу својој породици и малу Светлану којој смо купили дечији креветац како не би морала да спава у корпи од колица у којој смо је приликом последње посете затекли. Након тога отац Драшко нас позива у свој скромни дом који је стар и орону али пун дечијих осмеха и живота а има ли шта важније од тога!? У дому Маријановића у пријатном разговору договарамо се око набавке намирница које су им неопходне како би им бар мало прекратиле ову зиму до следећег нашег доласка. Као и предходни пут мајка Мира ставља акценат на храну за малу Светлану која не може добро да напредује од обичног млека па је неопходно куповати НАН2 млеко у праху које производи компанија Нестле које је веома скупо и много имућније породице од Маријановића тешко могу да га приуште својој деци.

Отац Драшко нас обавештава да је успео да обезбеди нешто материјала од фирме за коју је радио пре неког времена и који су му дуговали новац. Уз то разматрамо на који начин би могли да помогнемо трајно породици Маријановић и након тога смо се упућујемо ка тржном центру у Приједору како бисмо привели акцију крају. У тржном центру купујемо разне потроштине од хигијене па све до хране и наравно неизостављивих слаткиша за децу све укупно у вредности од око 400KM враћамо се остављамо намирнице и уз поздраве опраштамо и крећемо пут Босанског Шамца где је ваљао заноћити пред други дан наше акције у Републици Српској.

Помоћ за Мајевчане

Другог дана посете Републици Српској представници хуманитарне организација Срби за Србе Душан Ђаковић и Добрине Кусмук су посјетили општину Лопаре. У Лопарама наш домаћин и водич био је господин Василија Обреновић, човек великог срца и велики родољуб иако смо са Василијем провели тек неколико сати било је довољно да постане део нас и део онога чиме се бавимо. Том приликом, а прије предвиђених посјета породицама, смо се упознали са начелником општине Лопаре др Радом Савићем.

На том састанку нам је др. Радо представио проблеме које општина има у збрињавању социјално угрожених и на који начин те проблеме рјешавају. Пријатно нас је изненадио труд који Начелник улаже у прикупљању средстава да ријеши елементарне потребе поменутих породица као и његова жеља да нам олакша обилазак породица које смо издвојили за нашу акцију.

Захваљујући гостопримству и љубазности наших домаћина, иако први пут у Лопарама осећали смо се да као да смо међу дугогодишњим пријатељима, брзо смо нашли **село Пељаве и породицу Ђетковић**. Милорад се прије десет година оженио Геновевом, Румунком, са којом је добио четворо дјеце- Гину 9

година, Миодрага 8 година, Милијану 7 година и Мирка 1,5 година.

Живе у недовршеној и неусловној кући која има само двије просторије. Милорад надничи и на тај начин покушава прехранити породицу. Геновева, јако вриједна и добра мајка са своје стране доприноси колико може. Дјеца су им лијепа, фино одгојена и мила. Добри су ѡаци.

Приликом наше посјете Мирко је спавао тако чврсто да га ни наши гласови нису успјели пробудити, док су остала дјеца радознало пратила наш обилазак. Установили смо тада да Геновева није легализовала свој боравак у нашој земљи а у међувремену јој је истекао пасош па смо јој обећали нашу подршку приликом прикупљања неопходне документације. У даљем разговору са њима смо покушали пронаћи најефикаснији начин помоћи са којом би Геновева и Милорад могли убудуће својој дјеци обезбедити неопходно и закључили да би им јако помогла куповина краве за коју имају добре услове и довољно земље. На тај начин не би морали куповати млијеко дјеци а пошто имају откупну станицу могли би остатак продати у истој и тако имати мјесечни приход.

Помоћ за Мајевчане

Пошто је Васлије око Нове године подијелио угроженим Мајевчанама помоћ из Швајцарске и тако намирио и ову породицу, осим 100 КМ које смо оставили мајци да плати млијеко за два мјесеца, нисмо имали потребе куповати намирница јер су имали више него довољно. Сходно томе одлучили смо онда оставити нашем представнику Васлију новац који смо предвидјели за ову акцију. Тим новцем ће Василије купити краву и ако је добро пазари па новца остане евентуално ће купити још пилића које би Геновева гајила па утovљене продала и тако успјела ући у ланац производње пилића што би им обезбједило додатног новца. Као што смо се претходно договорили са Начелником имаћемо у виду да уз помоћ братских организација и општине Лопаре у некој скорој будућности довршимо започету кућу малим Ђетковићима и тако заокружимо све њихове потребе.

Из Пељава испраћени малом Гином кренули смо у **Бобедине брда код породице Теодоровић**. Радислав, његов брат, супруга Јадранка и троје деце (Јовица '97, Даница '99 и Стојанка '02) живе у нечemu што бих ја прије назвала руина него кућа. Одрасли и најстарије дијете су особе са посебним потребама. Ђевојчице су спавале приликом наше посјете па смо упознали само брата Јовицу који не иде у школу или

од ког смо сазнали да су секе биле одлични ѡаци прошле године а већ ове су прошле врло добром. Др Савић је у овом случају успио анимирати село и скupити одређена средства да им се направи кућа. Надају се да ће овог лjeta Општина успјети довршити пројекат и скupити довољно средстава да се скромнији дом и доврши па да се дејца преселе прије него им се оно у чemu сада живе не сруши. Пошто су и Теодоровићи добили помоћ Мајевчанама за Нову годину покушали смо и код њих пронаћи најбољи начин да макар мало тој дејци уљепшамо тмурни живот. Радислав нам је рекао да воду носе сваки дан пола километра а пошто је Васлије приликом своје задње посјете тој дејцу, у који је вишији чланови Тодоровића видио вашке договорили смо да и овде као и код прве породице потражимо помоћ братских организација и са Општином покушамо довести воду макар пред кућу малишанима.

Имајући у виду да Радислав и његов брат могу обавити радове копања канала и да водоводне цијеви нису пуно скупе надамо се да то неће представљати велики проблем и да ћемо тако јако брзо ријешити једну од виталних потреба тој дејци. План нам је био да посјетимо још и тринест чланова Тодоровића у селу Лабуцка али нам је речено да је то село јако далеко и да се не може прићи колима. Пошто је Василије и њима носио помоћ за Нову годину па тако подмирио неке хитне потребе те породице договорили смо се да ће их он посјетити касније и видјети да ли се тој породици може такође дугорочно нечим помоћи.

Са Лопарама смо се поздравили у нади да смо пронашли дугорочно рјешење тој дејци и тако смањили број њих који живе на рубу егзистенције. Са књигом о Лопарима, даром Начелника, смо отпутовали размишљајући како изгледа ствари крећу напријед јер се све више људи на одговорним мјестима као што је др Радо Савић, почиње борити за своје мјештане. **Организација као што је наша, добрих људи који нам помажу и све више оваквих ентузијаста у нашим институцијама ће неминовно једног дана довести до тога да ниједно Српско дијете неће бити више гладно.**

Са Косова зоре свиће...

Представници Хуманитарне организације Срби за Србе 15. и 16. Јануара спровели су 9. по реду велику Божићну хуманитарну акцију помоћи српском народу на Косову и Метохији. Удруженим снагама огранака организације из САД, Аустрије и Швајцарске, а уз већ традиционалну немерљиву помоћ од стране НВО „Мајка девет Југовића“ из Звечана, још једном је успешно завршена набавка помоћи најугроженијим Србима. **Овом приликом помогнуто је укупно 11 породица из општина Ново Брдо и Штрпце, као и народна кухиња у Прековцу. Испоручена помоћ износила је око 5.100 евра.**

Комплетна набављена помоћ у овој акцији је следећа:

- 15 кревета (51.840 дин. + 720 евра)
- 4 фрижидера (18.800 дин. + 375 евра)
- 6 веш машина (105.400 дин. + 520 евра)
- 2 судопере (9.720 дин.)
- 16 столица (8.640 дин. + 216 евра)
- 1 шпорет на дрва (180 евра)
- 1 усисивач (60 евра)
- 10 ћебића (100 евра)
- 22 књиге (5.367 дин. + 30 евра)
- Плаћање стамбене кирије за три студента (300 евра)
- 11 пакета слаткиша (5.850 дин.)
- 5 цакова играчака, одеће и ситног покућства
- 10kg Алеве папrike за народне кухиње (6.600 дин.)

Трошкови организације у овој акцији су:

- превоз за 5 представника из Београда - 10.280 дин.
- смештај за 4 представника у Звечану - 3.300 дин.

Петочлана група представника организације у раним суботњим часовима пристигла је на свету српску земљу где су нас сачекали по обичају представници НВО „Мајка 9 Југовића“. Након краћих консултација и планирања обиласка породица, крећемо пут општине Ново Брдо нашег првог одредишта. Уз пут стајемо до једне од наших највећих светиња манастира Грачанице, где нас након краћег обиласка манастира чекају представници радија „КиМ“ из Чаглавице. За поменути радио дајемо изјаву о плану и

програму акције коју ћемо спровести и настављамо пут даље.

Целу акцију испоручивања помоћи званично започињемо у селу **Јасеновик** у основној школи „**Свети Сава**“. Ова школа је специфична по томе јер је похађају и шиптарска деца која имају наставу у приземљу школске зграде и која се одвија у поподневним часовима, док српска деца похађају наставу у преподневним часовима на првом спрату. Прегршт дечице, мештана, наставника и директор дочекују нас испред школе. Двориште школе препуно осмеха, деције граје и радости по нашем доласку. Заиста нешто тешко објашњиво како и сама посета тој деци и људима у косметским енклавама донесе толико радости. Једноставно онај ко то не искуси на лицу места тешко да може да схвати. У школским просторијама постројавамо свих двадесетчетворо малишана узраста од 1. до 8. разреда и додељујемо им пакетиће спремљене од стране НВО „Мајка девет Југовића“. Након краћег дружења са децицом и запосленима у школи уз срдачне поздраве настављамо нашу акцију.

Прва породица коју смо посетили јесте **породица Златановић из села Бостане**. Породицу сачињавају две сестре и њихов брат који су у тешком психичком стању и који уз бригу комшија и народне кухиње у Прековцима некако преживљавају. Ову породицу смо

Са Косова зоре свиће...

помогли пре две године куповином једног шпорета на дрва. Овога пута за њих смо наменили **један кревет и веш машину** у нади да ћемо им изузетно тежак животни положај барем мало олакшати.

Следећа породица до које долазимо јесте **породица Милић из Прековца**. Породицу сачињавају отац Витомир, мајка Лепосава и син Стефан (12 год). Иако ова породица такође живи у тешким условима, пристали су да прихвате **самохрану мајку Милијану** коју је њена породица одбацила са **малом бебом Анастасијом** (2 месеца). Велика човечност на делу породице Милић, која преживљава захваљујући оброцима из оближње народне кухиње. Пример за свако дивљење, а по речима младе мајке Милијане, породица ју је прихватила као да јој је најрођенија. За ову племениту заједницу смо наменили: **један кревет, судоперу и фрижидер, док је мали Стефан добио књиге Православне тематике и неколико играчака**.

Пут нас даље води до села Зебнице и до **породице Симјоновић**. Породицу сачињавају отац Драган, мајка Јелена и две мале ћеркице Анђела (3 год.) и Андријана (9 месеци). Ова изузетна породица је оставила можда и најјачи утисак на све нас. Овај млади брачни пар једноставно не жели да поклекне пред животом какав им је сервиран. Вредног оца Драгана смо на путу до њиховог кућерка, који датира

са почетка прошлога века, срели како води стадо оваца. Њихово тренутно највеће богатство поред две ћеркице. Кроз разговор са њима смо сазнали да живе од скромне социјалне помоћи. Тешке животне услове им отежава и то што трошни кућерак у ком живе није у њиховом власништву, већ у власништву Драгановог стрица који им за то „задовољство“ живљења у кући изграђеној почетком 20. века наплаћује годишње 200e. Драган има велику жељу да настави са бављењем сточарством и изразио је жељу да му се помогне између осталог куповином још неколико оваца како би увећао стадо. Уз консултације са представницима „Мајка девет Југовића“ договорено је да ће се они побринути око тог дела помоћи, а ми смо за ову породицу наменили: **веш машину, кревет и судоперу, док смо за најмлађе наменили пакетиће играчкица и слаткише**. Уз речи подршке поздрављамо ову вредну породицу и настављамо пут до села Страже.

У овом селу посетили смо **породицу Стојановић**. Отац Градислав, мајка Бисерка и четири сина Милош (21 год.), Игор (20 год.), Стефан (18 год.) и Александар (12 год.). Док су нас Милићи одушевили својим великим срцем, Симјоновићи својом истрајношћу, нажалост ова породица нам је оставила само горак укус у устима, кнедлу у грлу и очи на ивици суза. Мајка и отац у тешком психо-физичком стању, а стање са синовима још теже. Уместо да ови млади људи буду пуни живота и да се кроз разноразне спортске активности развијају, друже са девојчицама и стичу прве љубави и симпатије, напајају знањем и планирају своје породице, на велику жалост оболели од ратних траума и бомбардовања од стране НАТО пакта 1999. године они живе свој тежак живот унутар четири зида. Једину светлу тачку представља најмлађи члан овог домаћинства мали Александар који води комплетну бригу о две краве. У најтежој ситуацији је Игор који не устаје из постеље. Њихове животне муке бар за мрвицу покушаћемо да олакшамо набавком: **четири кревета, веш машине и четири столице**.

Са Косова зоре свиће...

Последња породица из општине Ново Брдо коју смо посетили јесте **породица Васић из села Коретишта**. Отац Станко, мајка Зорица и деца Милош (19 год.), Бојан (17 год.), Катарина (8 год.) и Марина (5 год.). Мушки део ове породице затекли смо у грађевинским радовима мењања црепова и санирања крова на њиховој кући, док су се Катарина и Марина забављале организујући мини журку за себе у соби играјући и певајући уз музику. Ова породица преживљава уз нередовну социјалну помоћ, али је Богу хвала здравствено стање много боље него у породици Стојановић. **Уз поклон књиге и играчке за девојчице овој породици смо наменили веш машину и три кревета.** Посетом овој породици завршавамо обилазак породица из општине Ново Брдо.

На повратку ка Звечану свраћамо до **манастира Драганац задужбине светог великомученика Цара Лазара**. Задужбина подигнута у 14. веку добила је име по Драгани једној од ћерки Цара Лазара. Црква је била рушена неколико пута, а цео манастирски комплекс је заживео пре десет година доласком оца Кирила. Са своје две Богом дане руке, ова изузетна

личност је сама саградила већи део овог манастирског комплекса. Заиста за неверовати док се не види на лицу места, колика је снага овог човека. Отац Кирил је угостио нашу малу дружину и уз краће душекорисне разговоре, срдачно се растајемо са оцем Кирилом уз позив да следећа наша посета манастиру буде када се свако од нас присутних буде венчавао.

Оно што је интересантно за комплетну нашу акцију јесте то да смо је први пут обавили у два дана због велике новчане помоћи и броја породица које смо планирали да обиђемо. У недељу 16.01. нашу акцију у раним јутарњим сатима настављамо посетом **општини Штрпце** и помоћи угроженим Србима са тог подручја. У Штрпцу нас дочекује наш стари пријатељ из пређашњих акција на овом подручју отац Александар. Уз његову велику помоћ смо пронашли и обишли шест породица из ове општине.

Прву породицу до које нас је отац Аца одвео јесте **породица Стевановић Бранислава**. Поред Бранислава породицу чине три ћерке студенти у Митровици (нису биле присутне током наше посете), његова супруга и најмлађи син. Кроз разговор са овом породицом сазнали смо да Бранислав повремено ради на грађевини кад има после, а да осим тога немају примања. Сазнали смо такође да су ћерке одлични студенти на смеровима биологије и хемије, али и да имају проблема са регулисањем трошкова смештаја у Митровици. Обзиром да смо се на лицу места уверили да су услови живота ове породице што се тиче покућства сасвим примерни, решили смо да направимо мали изузетак у облику помоћи за ову породицу.

По саветима и високој препоруци оца Александра, **наменили смо 300e помоћи за плаћање смештаја Браниславовим ћerkама у Митровици**, како би им олакшали тежак студентски живот и омогућили да што пре стекну факултетско образовање, а надамо се тиме и боли живот за себе и своју породицу. Најмлађем члану смо наменили едукативне књиге српске књижевности и пакет слаткиша.

Са Косова зоре свиће...

Акцију даље настављамо и завршавамо обиласком пет породица у селу Врбешница подно Шар Планине. Сам крајолик села, зелена бруда иза којих се страшно надвијају бели врхови српских Алпа, старинске кућице, планински поточићи остављају изузетан утисак на све нас и опчињени тим пределима не престајемо са дивљењем још једној од лепота које красе свету српску земљу. Како то иначе бива брзо се враћамо у сурову реалност посетом првој од пет породица из тог села.

Породица Станковић коју чине отац Станко, мајка Ивана и две мале девојчице Александра (2 год.) и Андријана (4 год.) живе у катастрофалним условима. Без купатила у једној ипо просторији, са социјалном помоћи и повременим надничењем преживљава ова породица. Оца породице нисмо затекли код куће, па смо од мајке Иване добили информације о томе шта им је од понуђене помоћи најнеопходније. Због тешких услова у којима живе и ситне деце решили смо да овој породици обезбедимо: **фрижидер, веш машину, кревет, 4 столице и усисвач**. Најмлађима смо уручили пакетиће одеће, играчака и слаткиша.

Следећа породица до које смо дошли јесте такође **породица Станковић** коју чине отац Зоран, његова супруга и три сина Небојша (12 год.), Ненад (9 год.) и Никола (6 год.). Ова породица живи у кући коју су им дали на неодређено коришћење њихови рођаци. Кућа је опремљена комплетно и не оскудева што се тиче покућства. Проблем је био како помоћи ту породицу која нема ништа своје, а са друге стране има у тој

кући све што је потребно за нормалан живот. На крају смо дошли до договора да се овој породици донира **један кревет** јер им је због броја деце то недостајало.

Посету настављамо до **породице Сталетовић** коју чине отац Зоран, мајка Љупка и дечица Виолета (15 год.), Стојко (12 год.), Валентина (10 год.) и Стефан (4 год.). На ову породицу су нам указали њихове добре комшије и имали су право када су нас одвели до њих, јер ова дечицом богата породица стварно оскудева у већини ствари. Осим социјалне помоћи од 7,000 динара ова породица нема више никаквих примања. Након разговора са мајком Љупком договорили смо да их **помогнемо са веш машином, шпоретом на дрва и 4 столице**. Деца су добила на поклон слаткише и књиге српске књижевности и православне тематике. Уз прегршт речи захвалности које смо добили и од ове породице, као на траци идемо до следеће породице у суседству.

Породицу Орловић на коју су нам такође указали племенити мештани овог села чине отац Светислав, мајка Будимка, њена стара и непокретна мајка, и четворо деце Александар (16 год.), Јована (14 год.), Драгана (11 год.) и Дарко (9 год.). Излишно је већ говорити да је и овде ситуација критична, да нема примања осим скромне социјалне помоћи, да је

Са Косова зоре свиће...

трошни кућерак и да нема услова за држање било какве стоке због опасности и близине од дивљих животиња у људском облику – шиптара. **Овој угроженој породици смо наменили фрижидер, три кревета и четири столице.**

Ту смо и завршили са посетама породицама, али не и са списком за планирану помоћ. Наиме ту је била и **њихова рођака Орловић Весна** која има шесторо деце, од којих је једно тешко болесно, и са чијом смо се породицом раније сусретали, и још тад обећали куповину једног малог фрижидера. Овај пут смо дошли да испунимо своје обећање и **помогнемо ову породицу куповином обећаног фрижидера**. При повратку смо у истом селу поделили још слаткиша, играчака и књига дечици која су се окупила због нашег доласка, а чије породице овога пута нисмо помогли.

Овом приликом се захваљујемо и госпођи Нади Вулић из Лондона која је донирала 3.000 динара које смо искористили за куповину поклон пакетића породицима које смо посетили током ове велике Божићне акције на светој српској земљи.

Питајући се стално како противу даним тим храбрим Србима, у окружењу где немају основне људске слободе, где деца осим једна друге немају никаквог

задовољства, где људи немају прилику ни за најосновније бављење земљорадњом и сточарством, одлазимо разочарани јер схватамо да је ова наша помоћ само капљица у чаши из које се жедни не могу напојити. Уместо да будемо задовољни јер смо испоручили до сада најобимнију помоћ српском народу на Космету од настанка наше организације, ми се повлачимо ка главном граду (главном по небризи за људе који живе изван његових зидина) оборених глава јер смо свесни да тиме слабо шта мењамо у животу тих људи.

Не теши нас ни чињеница да је и то мало - много више него што неко други ради, нити нас то обесхрабрује да престанемо са помоћи нашим Обилићима и Југовићима са српског судилишта и светилишта, већ нас инспираше да следећи пут наступимо и помогнемо још јаче па макар нам то и даље остављало горчину у устима јер се још увек ништа не мења набоље. Сваког пута ћемо давати свој максимум зарад успаваног српства, зарад покретања српског дива који спава деценцијама зимским сном, зарад примера другима, зарад позитивног примера држави, зарад будућих нараштја.

Покрените се и **ПРОБУДИТЕ** Срби и мислите на своја поколења која долазе, размислите шта им остављамо у наследство.

НЕМА ПРЕДАЈЕ!

Са вером у Бога,
Предраг Маринковић

У посети Милићима

Извештај: Душан Ђаковић, Швајцарска

Након посете Републици Српској представник хуманитарне организације Срби за Србе из Швајцарске обишао је десеточлану породицу Матић у Новом Саду. Породицу чине самохрана мајка Јадранка и њена деца Милена (26), Милорад (24), Ђорђе (22), Милица (17), Милош (16), Драгана (14), Снежана (14), Предраг (14), и Верица (11). Породица живи у кући од свега 40ак квадрата и много влаге, кућни апарати су дотрајали или већ покварени а и са храном стање није било боље. Живи се од примања у износу од 8.400 динара које Јадранка прима пошто се води као запослена и клиничком центру Приштина.

Мајка Јадранка каже да је су трошкови кирије и режија укупно 220 евра па онда није тешко закључити колико тешко ова породица пореклом из Книна долази до "коре хлеба". Треба напоменути да је Јадранким први муж положио свој живот бранећи Српство у Крајини а држава је његовој деци постала маћеха! Код куће нисам затекао сву децу а и оне које сам затекао или су били на улици или су спавали за разговор је био на располагању само Џорџ односно крштено Ђорђе, миран и повучен момак који како каже не бира посао и ништа му није тешко само ако ће бити плаћен јер га лоша искуства прате. Ђорђе је са братом Милорадом био запослен у фирмама која се

бави обезбеђењем лица и објекта али како каже нити је био пријављен нити је добијао плату па су напустили фирму.

Једини запослени члан породице је Милена која тренутно живи и ради у Црној Гори као конобарица али како кажу укућани успева да заради само за стан и храну. Након разговора са Јадранком одлазим до тржног центра и породици купујем оновне потребштине брашно, уље, шећер, млеко у вредности од 7.200 дин. пошто ми је мајка саопштила да у кући имају још само пола киле брашна и да сутрадан неће имати ни за хлеба. Након тога се поздрављам са породицом и уз обећања да их нећемо заборавити одлазим.

Екмечићима нови трактор

У суботу 22.јануара представници **Хуманитарне организације Срби за Србе из Србије и Републике Српске** уручили су финансијски навећу појединачну помоћ од како постоји наша организација! **Извршена је званична примопредаја новог трактора**, који је пре неколико дана стигао на адресу породице Екмечић у Пребиловцима. Велику захвалност дугујемо **Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Српске**, који су уплатили 14.305 КМ (7.314 евра) крајем 2010. године на рачун организације за овај пројекат. Наша организација је приклучила прикупљених 2.500 евра намењених овом пројекту и на тај начин смо успели да сакупимо средства за нов трактор много пре планираног рока.

Пребиловци се налазе око 30km од Мостара и исто толико од јадранске обале. Пребиловци су одвајкада српско село. Ово село симбол је страдања и мучеништва. Током другом светског рата убијено је 52 породице а 36 огњишта је угашено. Побијено становништво је затрпано у јаму и та јама је једна од највећих гробница крваво убијеног невиног српског народа током Другог светског рата у целом свету. Након покоља, село од око хиљаду становника се свело на свега 174. Током последњег рата Пребиловчани су углавном избегли, а међу 20ак породица повратника су и Екмечићи.

Из Београда смо стigli на Пале где смо се нашли са Добрином Кусмук, председницом наше организације у Републици Српској. После краћег одмора, са Добрином и њеним супругом смо кренули у Пребиловце. Екмечићи на челу са домаћином Миладином су нам приредили невероватан дочек. Видно срећни и узбуђени због нашег доласка угостили су нас срдачно, онако како то само прави домаћини Херцеговци знају. Иако скромно живе приредили су право мало славље за нас, ком су се придружили родбина, комшије, пријатељи и локални свештеник. Миладин је инсистирао да се очита молитва и како он каже да благосиља наше окупљање, а посебно да се освешта трактор. Најмлађим Екмечићима уручујемо неколико књига Православно/историјске тематике и обављамо формалности око потписивања уговора о донацији са Миладином.

Миладин (бивши припадник војске Републике Српске) и Сојка имају петоро деце: Бојан студент информатике (19 год.), Бојана (16 год.), Бранка (10 год.), Биљана (9 год.) и најмлађа и најсимпатичнија Божана (3 год.). Ова изузетно вредна породица живи од бављења пољопривредом. Производе кромпир, тиквице, парадајз, паприку и лук које продају, док за своје потребе узгајају и остале сорте поврћа као и нешто мало воћа. Миладин је треба поменути изашао у локалним новинама, које се баве темом пољопривреде, као произвођач који је успео да произведе „Лубеницу за Гиниса“ како је гласио наслов у том часопису. Треба рећи да је земља у околини Неретве изузетно плодна, а Миладин то значки користи.

Наш утисак у вези Екмечића је само потврда свега позитивног што смо чули о њима. Ради се о једној изузетно вредној и радној породици, којој не пада на памет да поклекне пред тешким условима живота. Миладин и његов син Бојан обрађују туђу земљу која им је уступљена на коришћење, углавном од њихових земљака који живе у дијаспори. До сада су то успевали да ураде само кад би успели да изнајме трактор и зависили су од туђих планова и слободног времена. Имају своју земљу али доста далеко од

Екмечићима нови трактор

њиховог места, тако да ће уз помоћ овог трактора сад и њу моћи да обрађују.

Ова акција куповине трактора је пун погодак судећи по реакцијама свих присутних, а поготово након што смо се сви уверили у одлучност и решеност Миладина да ову донацију искористи на најбољи могући начин. Трактор ће бити од немерљиве помоћи овој породици и сасвим сигурно ће им омогућити да постану потпуно независна и финансијски стабилна породица у блиској будућности. Треба напоменути да ова акција још увек није комплетно приведена крају. Наime још увек остаје да се прикупе средства за приклучке за трактор како би Миладин могао несметано да се препусти раду и унапређењу производње. Ми се искрено надамо да ћемо у најкраћем могућем року завршити и са набавком преостале машинерије и самим тим привести овај значајни пројекат крају. Оно што нам је потврдило све до тад речено о марљивости Миладина јесте и то да он не зависи од набавке додатних приклучака, и да не седи скрштених руку чекајући да наша организација приведе цео пројекат крају, већ се као и до сад сналази позајмљујући, не губећи ни тренутак драгоценог времена за обраду земље.

Овај наш пројекат је највећи не само финансијски већ и по значају. Куповином трактора смо остварили наш примарни циљ који желимо да спроведемо код свих породица, а то је да омогућимо да породице кроз рад и производњу стану на своје ноге, имају перспективу на дужи низ година и да им финансијска помоћ са стране више не треба. Сходно томе, добили смо обећање од Миладина да ће трактор бити од користи не само њему, него да ће са њим помагати и остale Србе из Пребиловаца и околине.

Након што смо краљевски дочекани и угоштени од породице Екмечић дошло је време да се растанемо и кренемо пут Пала. Како смо дочекани тако смо и испраћени уз наравно жеље да се што пре видимо и окупимо. У повратку стајемо недалеко од села да обиђемо порушену спомен костурницу и место где је некада била Православна црква, посвећено пострадалим пребиловачким Србима баченим у

оближње јаме за време 2. св. рата. Спомен костурница и црква минирани су и из темеља исчупани на самом почетку рата 1991. године од стране истих оних чији су очеви и дедови „заслужни“ што је уопште и било повода за подизање спомен костурнице. Мученички Срби очигледно да су сметали и након што су их зверски уклонили са овога света, па ни то није било доволно већ је покушано на све могуће начине да им се затре било какав траг о постојању на том простору. Од првобитног бетонирања јама у које су бацани Срби како би се прикрили докази о стравичним злочинима, па до дизања у ваздух њихових скромних остатака '90-тих година прошлога века, ипак нису могли да савладају дух Православља и Српства, па ће на том месту опет бити подигнута црква и споменик жртвама туђих комплекса и изопачености.

У закључку желимо да наведемо да Екмечићи нису гладни као неке породице које помажемо, имају кров над главом и успевају да школују децу. Ипак, томе су допринели вредним радом и трудом, али услови у којима живе су далеко од идеалних и доволно је да се догоди нека незгода, као што се Миладинова жена повредила пре годину дана, па да им се услови нагло погоршају. Краве воде на пашу која је удаљена два сата од њих и много времена су губили док би сачекали да унајме трактор. Поента је да њима овај трактор омогућава да постану стабилна и независна породицама.

Још једном се захваљујемо свим донаторима и влади Реп. Српске, а поготово на пожртвованости наше представнице из Републике Српске г-ђе Добрине Кусмук за све учињено али и подсећамо да овај пројекат још увек није до краја завршен и да очекујемо помоћ пре свега Вас донатора да ову лепу причу комплетирамо до краја.

Хвала свима на несебичној помоћи да се обезбеди још једна многочлана српска породица!

Са вером у Бога,

Милош Голић и Предраг Маринковић

Код Љиљкових и Милутиновића

У недељу, 23. јануара тројица активиста Хуманитарне Организације "Срби за Србе" обишли су две породице са севера Србије. Испоручили смо помоћ у вредности од око 1.200 евра и овога пута обрадовали 22 особе, међу којима је и 16-оро деце. Помоћ породици Љиљак из Банатског села Неузина била је у виду куповине стеоне краве у вредности од 900 евра, а помоћ породици Милутиновић из Бачког села Пивнице састојала се од основних животних намирница у вредности од 300 евра.

Акцију започињемо поласком из снегом завејаног Београда, у 11 сати, након присуства литургији у храму Светог Димитрија на Новом Београду. После молитве уследило је нећкање од пола сата, али упркос катастрофално лошим временским приликама одлучили смо да ипак, уз Божију помоћ, кренемо, и још једном помогнемо ове две надасве напаћене српске породице. Наиме, породице Љиљак и Милутиновић су наши стари "знанци" и породице које су већ добијале помоћ од наше Организације, међутим својим трудом, радом и упорношћу ови људи су свакако придобили наше симпатије и продубили жељу у нама да им још који пут помогнемо како би једном за свада стали на своје ноге, и постали независни од било чије помоћи.

Преко Панчева, возећи по равном и плодном Банату, и борећи се са наносима снега, око 14 часова стижемо у село Неузина, село познато сваком иоле добром пеџарошу и љубитељу риболова са севера Србије. У

селу, испред куће на крају сокака, чека нас главом и брадом нико други до господин Славко Љиљак, звани Ђура, глава породице. После срдачног поздрава седамо у кућу, поздрављамо се са госпођом Катицом, Славковом супругом, присутном децом и њиховим деком. Са домаћинима најпре смо наздравили, како то и налажу стари српски обичаји, а потом започели тешку дискусију. Тешку, јер живот ових људи није нимало леп и лак, па лепих тема за разговор слабо па и да има. Подсећање на рат, избеглички живот, бежање из родног Сиска, пратња избегличке колоне до Новог Пазара, вишегодишњи смештај у сабирном центру, па одлазак одатле у Банат, немилост, недостатак саoseћања па и подсмејање људи према једној тешкој судбини, натерала нас је да добро размислимо чиме човек може заслужити такву судбину.

Али упркос свему, Славко, ментално и физички веома јак човек, успео је да крене са дна, и створи себи и својима један скоро па нормалан живот, достојан човека овога века. Сада већ имају кров над главом, скроман сточни фонд, константну производњу млека од 200 литара дневно (које продају локално млекари), нешто воћкица у дворишту и скромну башту. Били су у далеко најлошијем положају од свих у селу, а својом упорношћу управили су се на ноге и заживели, вели Славко.

СЗС и породица Љиљак испред породичне куће

Код Љиљкових и Милутиновића

Помоћ од државе нису добијали, а веровали или не, комесаријат за избеглице први пут их је контактирао пре 15 дана. И још ако се приodata нерешен статус Славковог држављанства, онда постаје јасну да ову државу овакви несрећни случајеви никада нису интересовали. Сада им је обећана помоћ око изградње купатила, и сви се надају да то неће остати само на обећању, како то обично бива, већ да ће после 15 година (а неки чланови породице и по први пут у животу) моћи нормално да се окупају топлом водом. Породица Љиљак не жели да стане на овоме, већ увекко кује планове о увећању фарме, изради мале млекаре и прављењу великог воћњака. Знајући их, нема сумње да ће они то и остварити. А Богу хвала ту је и потомство на коме остаје да имање одржава и шири. Ипак, недавно, десила се још једна лоша ствар. Државни ветеринари, по редовном периодичном ветеринарском прегледу стоке, закључили су да 5 јунади и 2 краве болују од болести зване Леукоза, и донели одлуку да им држава болесну стоку заплени!? Тако Љиљци ускоро остају на 4 краве и 2 јунета, па им наша помоћ још више значи како би осигурали своју егзистенцију.

Ми смо им и овога пута изашли у сусрет а искористили смо и прилику да их обавежемо да од ове године они сваке године на рачун наше Организације уплате по 1.000 динара, које би ми наменили некој другој породици. Самим тим почели би са остваривањем једног лепог и дугорочног пројекта а то је прича у којој једног дана од новца, донираних од стране помогнутих породица, можемо помагати друге угрожене породице који су на ивици беде. То би фактички значило да ти сви људи помажу једни друге, што је лепо, корисно, племенито и у духу Православља. По завршетку разговора полазимо са Славком до Сечња, удаљеног 5 километара. У Сечњу потписујемо са њим и продавцом краве уговор о откупу ове изузетно корисне домаће животиње и забрани њеног отуђивања. По закључењу уговора враћамо се назад на поздрав и сликање и јуначки крећемо пут Пивнице, на скроз други крај равне српске Војводине.

Пут смо искористили да свратимо до Новог Сада, ткзв. српске Атине. Тамо се окрепљујемо и точимо

гориво а затим настављамо до породице Милутиновић. У Пивнице стижемо око 19 часова, по већ поодмаклом мраку, али добром путу, ако је за утеху. Упаљена светла и граја 7 малишана у дому Милутиновића казују нам да нас породица са нестрпљењем већ ишчекује. Раздрагана деца потрчала су ка нама да се рукују и загрле, и наравно виде шта смо им од поклона донели. Сви заједно као један истоварујемо намирнице очас послана, а затим седамо у собу и започињемо шалу и разговор. Упркос тешком животу, немогуће је било не приметити некакву чудну срећу и необичан спокој на лицима Милутиновића.

Родитељи, Милан и Гордана, насељкали су нам сувог меса и кобасица како бисмо се послужили, а деца су нам за то време показивала своје играчке, свеске и књиге, причала о школи и другарима. Милан је поносно напоменуо да је све што је на столу ту захваљујући нама, и да је то месо од домаћих животиња које смо им ми у предходној посети узели. Пробали смо мезенце, да их не увредимо, и попили сокић са децом. Затим смо започели разговор о некој будућој помоћи и сазнали да овим сиромашним људима највише значи ако бисмо могли да им обезбедимо још неку домаћи животињу (крмачицу или козицу).

Код Љиљкових и Милутиновића

Предходна помоћ састојала се у набавци 2 супрасне крмаче, козе и кокошака, а они су то знали да искористе, па су део прасића продали а део задржали, и успели да дигну сточни фонд на крмачу, б прасади, 4 козе и јарца! Зато, куповином још евентуално једне животиње, могли би да се опораве од глади и сиромаштва, а од продатог млека и меса куповали би храну и умножавали стоку, као и до сада. Места за држање још животиња има, двориште је сређено, и приметан је помак на боље у животима ових људи од када смо их први пут посетили. Од покућства смо приметили да им фале 2 кауча. Уз обећање клинцима да ћемо следећи пут остати дуже и одиграти са њима фудбалску утакмицу као ономад, крећемо назад у “велики прљави град”.

У повратку, током разговора, схватили смо колико је у ствари мало помоћи потребно вредним људима, како би се они извукли из својих невероватно лоших животних услова и спасли се глади. Ови људи су нама и нашој земљи подарили оно најбитније, децу и будућност, а на нама је да им помогнемо и покажемо им да нису сами.

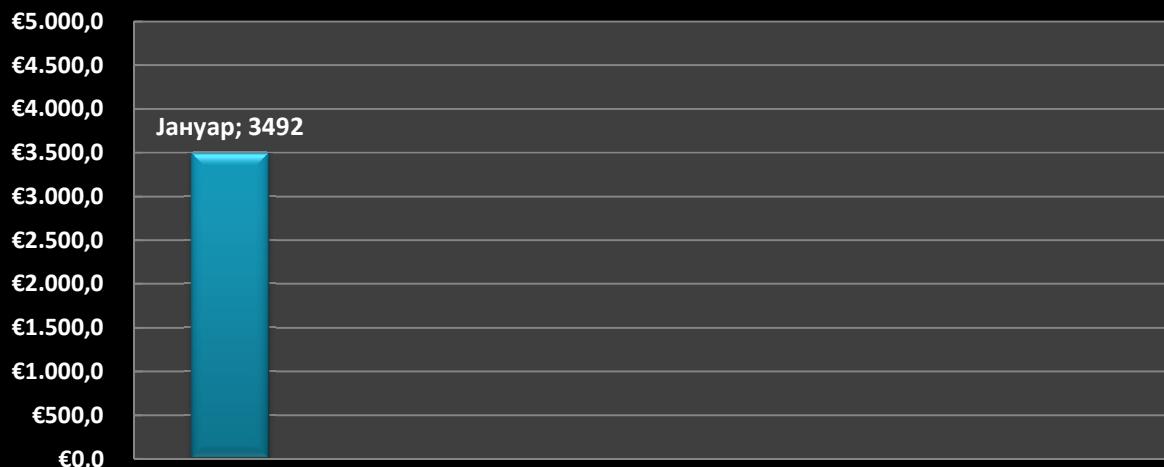
Са вером у Бога и у боље сумра

Бојан Илић

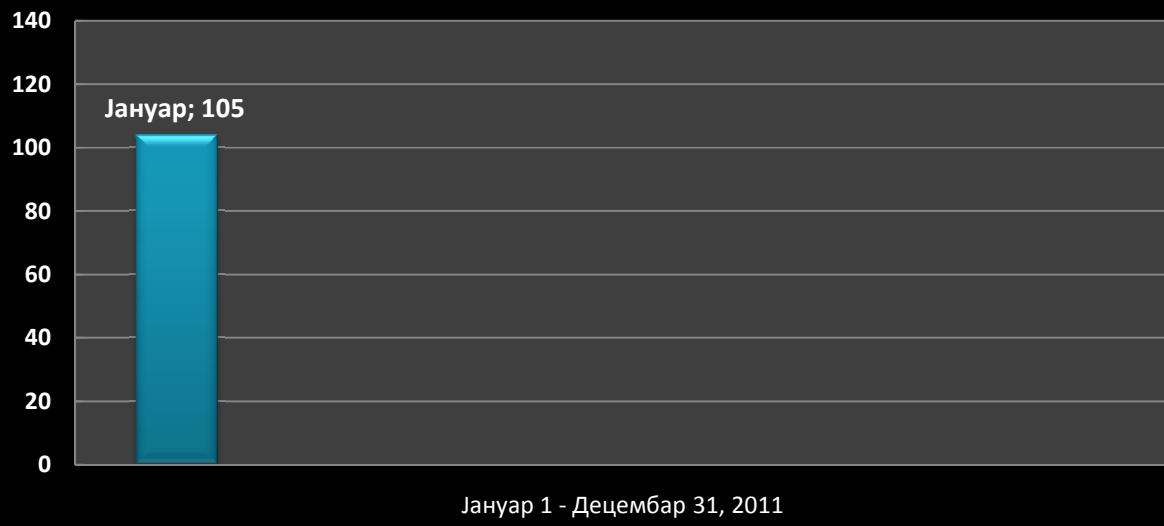
Деца су наша будућност!

Финансијски извештај

Хуманитарна организација Срби за Србе - донације у 2011.

Хуманитарна организација Срби за Србе - број донатора у 2011.

*Молите се браћо драга,
ово мало што нас има.
Молите се Светом Сави,
Он ће Богу и Свештима.
Да се нама опет врати
Сва та наша околина.
Пећ, Приштина, Исток, Клина!
Да се врати сва родбина,
Ујак, баба, тетка, стрина.
Па да опет као некад
Ми живимо сви у слози
СВЕТИ САВО ТИ ПОМОЗИ!*

*Јелена Јововић, Гораждевац – Молитва
Светом Сави*

Хуманитарна организација Срби за Србе
<http://www.srbizasrbe.org>

Charity organization Serbs for Serbs
<http://www.serbsforserbs.org>

ДЕЦА СУ НАША БУДУЋНОСТ!